

ELU-PAIKE

KRISTLIK
ÜHING

ÜHENDUS
KRISTUSES"

MINA ELAN JA TEIE PEATE ELAMA
Joh. 14, 19.

N° 9.

Kallid lugejad!

Soovime südamest Teile sel suurel Kristuse sünnipühal, et valgusthoovav Kristuse Täht tõuseks ka Teie elu kohal ja tooks Teile **päästmise valgust, rahu ja rõõmu!**

Olgu Teile saabus aasta uue, helge elu alguseks **Kristusega!**

Astunud teise „Elu-Päike'se“ aastakäiku, toimetus avaldab oma lugejatele palavat tänu elava vastukaja, sooja poolehoiu ja usalduse eest meie ajakirjale.

Meie levitajad on edasi annud toimetusele paljude lugejate tänu meie innuka töö, vaimliku hingede toitmise ja valjult Jumala Sõna järgi vaimlikkude küsimuste valgustamise ning lahendamise eest. Mõned vanade usklike esindajad on pisarsilmil palunud edasi anda, missugust suurt vaimlikku tulu ja vaimlikku selgust toob neile iga „Elu-Päike'se“ number.

Välja andes ja levitades ajakirja ainult elava usuga, vaeva ja enesesalgamise teel, rõõmustame ja kiidame Issandat, Kes annud meile võimaluse olla tööriistadeks Tema käes oma ligemise teenimise töö.

Jumala ette palavaid palveid kandes kõikide usklike eest Eestis, kutsume üles kõiki vendi ja õdesid palvele nende eest, kes kannatavad Kristuse nime pärast!

Palume eesti vendi ja õdesid Kristuses jätta igasugune lihalik vaen, lahkeli ja mõistmatus, ning töötades igaüks selles kohas, kuhu Issand tema pannud ja selles suunas, kuidas avab Püha Vaim, palume ühineda üheks **nägematuks Kristuse kirikuks**, kuhu lähevad sisse kõik elavad, ustavad Kristuse järelkäijad, ükskõik missugustesse kristlikkudesse usundühingutesse nad olid kirja pandud maa peal.

Teades Kristuse Enese sõnust, et usklikud peavad alati vaimlikult valvama (Matt. 24, 44.), ühinegem Kristuse Vaimus ja kandkem palavaid palveid **Kõikvõimsa Jumala** aujärje ette, et Ta võtaks kinnitada kõiki kannatajaid Kristuse tõe eest ja et sulaksid ühte kõik Tema tõesed lapsed üheks taevaliseks pereks, kes ootamas Tulevat Elavat Kristust!

Temale au, kiitus ja tänu!

Toimetus ja „Ühendus Kristuses“ liikmed.

Selle numbriga on kaasas hinnata lisana kirjutis:
„ÜHENDUS KRISTUSES“ Eestis.

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMLIK-KIRJANDUSLIK AJAKIRI.
2. AASTAKÄIK.

№ 9

Vastutav toimetaja: Karl Nusar.

Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“.

Toimetuse ja talituse aadress: Põltsamaa, Jaama t. № 8.

22. det.

1934. a.

Koidutäht.

Pilkane öö on hõlmanud oma musta tiivaga terve maailma... sulgenud taeva...
kustutanud vilkuvad tulukesed...

Magab inimsugu oma surnud seisukorra rasket und... Nürinenud, tooreks
läinud on inimsüda; ei kuulatele ta seda, mis sünnib vaimuilmas.

Läinud inimene oma igapäeva muredesse; huvitab teda ainult maine hüvang... Kaotanud inimene isegi mõiste sellest, et ta Jumala kuju ja **peab õigustama elus oma loomise eesmärgi.**

Seisab inimene lahus oma Loojast ja ülbelt tõstes pead, kujutleb end kõige isandana.. aga pilkane öö hõlmab ka tema oma musta tiivaga, sulleb tema eest sinise taeva, kustutab püha leegi tema rinnast...

Üks sügav hing ei maga... valvab puhas ja püha lumivalges kattes, palves seisab ta Kõigekõrgema Pale ees... Talle avaneb särav taevas ja hõiskavad kiirtekimbud hoovavad tema neitsilikule laubale — au- ja kiituselauludega ootab Maria Neitsi Koidutähe ilmumist — Tähte, mis peletab öö ja pimeduse maa palelt...

Ta ootab maailma Päästjat!

Oo kallid hinged! Kas on teie süda valmistatud saaburateks pühadeks? Ons pestud ta patukahetsuse püsiratega? Olete teie vastu võtnud alandlikult ja lihtsalt Kristuse oma ellu? Olete teie valmis nagu Maria laskma Koidutähel tõusta teie südames?

Öö oma musta tiivaga on katnud magavad karjased... sel kargel ööl nukralt üksteise ligitükkides, magavad lambad sügavat und...

Keset tüünust ja vaikust avaneb ootamata põhjatu taevas ja valgusingel tuleb maha taevakõrgusilt äratama karjaseid, **magavaid** sel suurel pidulikul ööl! Ta teadustab neile rõõmu Kristuse—Päästja sündimisest ja saadab karjaseid **otsima** Lapsukest mähkmetes, lamamas söimes. Suur taeva väehulk ilmub ja laulis taeva saladusist... laulsid aust pühadel kõrgustel... laulsid rahust, mis tulnud Jumalast maa peale — rahust, mis täidab nende inimeste südameid, **kes omavad hea tahte...** Austasid inglid ime eest Jumalat, Kes saatnud Poja maa peale...

Ja ruttasid karjased, **uskudes ilmutust**, sinna paika, kus emaliku armastuse katte all lamamas Püha Laps... heldinult... ja vaimlikus kartuses leidsid nad Ema ja Lapse... Sõimele kummardunud Neitsi palvetamas... üleni uppudes Kristuse valgusse.

Läbistatud Tähe hommikusest särast hääbus patune, must öö!

Oo usklikud hinged! Kas tõesti magate sel ööl kui terve ilm hõiskab ja austab Jumalat, Kes annud Poja inimhingede päästmiseks? Kas tõesti ei uskunud teie Jumala saadikuid, kes kuulutasid teile sündinud suurest imest? või teie südant nõelanud madu-kiusaja.. ja targutades peaga, olete sulgenud südame elavale usule? Või lihtsalt magate maise igatsuse pärast? Kas olete annud edasi hingedele saladuse—kuidas võtta vastu Kristust oma südame?

*Kas olete avanud hingedele, et Kristuse smaragdset rahu võivad mahutada ainult **hea tahtega** hinged — tahtega, mis **alati** kaldub **Jumala tahte tõrkumata sõnakuulmisele?***

*Uskuge **ise** nii sügavasti, kui aimult suudate Kristuse sündimise suurt imet!*

Jooske Tema valguse ja tõe säras maisete kannatajate juure — nende juure, kes pimeduses ja surmavarjus!

Avage neile Jeesuse Täht!

Valmistage neid Kristuse vastuvõtmiseks!!

Vaevatud kestvatest otsingutest, on vajunud mõttesse idamaa suurtargad keset võimutsevat ööd — taevas must ja pilkane.. nad ootavad ammu pinguli tähelpanuga inimtragöödia morni sümfoonia lahendavat akkordi...

Kogu eluaeg targad saavutasid vaimlikke aardeid ja peitsid neid uudishimulikkude pilkude eest oma hinge sügavusis...

Ent näe, on tõusnud ammuoodatud, Oma kiirtega pimedust peletav ja suure päeva saabumist kuulutav, hele Täht! Ta kuulutab vabastust ja ülestõusmist Kristuse verega puhtakpestud hingedele.

Tõusis taevavõlvile teenäitaja Täht idamaa tarkade vaimlikus elus ja viis neid Valguse juure, avades Tõe ja Elu tee Valguse juure, avades Tõe ja Elu tee — tee Kristuse juure!

Sõnakuulelikult ja alandlikult käisid targad maa peal läbi ööde, nähtamata kõigile, taeva Tähe juhatusel... ja tee peal astusid sisse usklike linnu — Jeruusalemma, lootes, et **igäiks** teab seal: **kus** sündinud nende **Kuningas**... kuid **keegi ei teadnud seal Jumala imest... keegi ei oodanud Kristuse Tähte!**

— Ja taas läksid idamaa targad oma kaugele teele... neid juhtimas Kristuse Täht... Petlemma — leibade linna — kohal jäi peatuma Täht. Rõõmuga leidsid nad kuninga Kuninga säramas sõimes... ja langesid põrmu Jumala Poja ees... ja töid kingiks Talle oma hinge aarded...

Nii võitis maie öö

Täht — heledam kui taevased tähed!

Oo mõtisklejad südames targad hinged! teile on tõusnud Päästja — Kristuse Täht!

*Oo südames targad minge, kuhu viib teid Kristuse Täht... Elustavate vete allikale viib janunejaid Ta... minge peatamata, kõikumata... ärge minge sisse Jeruusalemma... ärge küsige inimestelt sellest imest... minge **olse teed — Jumaliku Sõna teed!***

*Minge lihtsalt ja alandlikult, minge **kui lapsed** usaldudes täiesti... Sügava patukahetsuse pisarais tõuseb teile Kristuse Täht, avades Enesega uue Eluhommiku!*

**Oo imeline Kristuse Täht, jää peatuma selle maa kohal!
Avanege taevad! Ja pühad inglid teatage maistele karjastele:
kus sünnib Elav Kristus!!**

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff.*

Ema poeg.

Ema oli juba ammu Kristuses... kuid tema armas poeg viibis maailma pimeduse sügavuses.

Saabusid Jõulud... ja emale tulid elavalt meele ammumöödunud aegade imelised pühad, mis veedetud koos pojaga... Mis küll oleks annud ema, kui saaks tagasi poja sel suurel pidupäeval... Kuid ta oli üksi... mahajäetud... unustatud...

Nutuga ja pisaratega ootas ema hing seda õnnelikkude tundi, mil poeg pöördub tagasi koju... kuid poeg oli seotud patukõdikutega maailmas...

Ema heitis juba tõesti meelt... ta oli lõpmata kurb... talle näis lähenevat tasa surmasügis ja arvas minevat lumekatte alla igavesse unne... jõuetu hing ei suutnud tõsta oma valgeid tiibu... ja tema haavatud süda — tema eluallikas — tuksus veel nii vaikselt... nii tasa... ta hing lahkus iga löögiga ikka kaugemale maast — ülesse taeva...

Tal oleks rõõm... tal oleks õnn lahkuda maisest elust... minna üles taeva... kuid emasüda pattub valust, jättes maha oma lapse pattudesse... ta poeg oli ju temale veel laps... inimesed ei mõistnud teda — ta oli laps... vaenelaps... Ja ema

teadis alati, et saatan tahtis naiste kaudu viia põrgu tema poja lapseliku hinge.

Ema armastajal südamel polnud võimalik võtta kaasa oma poega taevasse... ja ta viivitas... ta ei tahtnud lahkuda... ta värises ja kannatas... ta tundis valu ja sügavamalt haaras mõte päästa laps Jeesuse kannatavas armastuses...

Ema rüü oli küll valge — kuid see oli surmavalgus — mitte enam Eluvalgus... Verepisarates sulgusid silmad... Surmakülmus ema kätes ja jalus... ei tuika enam elusoojus...

Poeg on maailmas... halvad sõprad on õpetanud teda jooma viina, viinud ta langenud naiste juure — ja poeg oli saanud põrgupärijaks...

Emasüda ei suutnud enam kannatada... ta oli raskesti rõhutud... tal oli nii lõpmata valus... haige... haige... ta siseelu oli lõplikult murtud...

Ja ema hing lähenes tasa, tasa samm-sammult vastu surmale...

Ta tõstis oma kahvatud silmad ukse poole, tal oli siiski veel üks taevalik kiir südames... lootusekiir... ehk saadab tema armastaja Päästja Oma armust ime...

Nii jõudis kätte jõululaupäev... nukralt seisis seekord roheline jõulukuuseke, vaikselt kuulatales ema hingevalu ja ta mõistis, et talle ei sobi seekord uhke jõulurüü... ja sulas valge pitsine kate ja tasa veeresid jõulukuuselt jämedad pisarad... aga kuuse kõrval, valades pisaraid palvetas ema...

Korraga tuli kiri emale kallilt pojalt. Ta kirjutab, et ruttab tagasi ema juure... Ta ruttas, et veel enne surma rõõmustada ema. Poeg aimas, et armastuses on võimalik veel tagasi paluda ema elu... Poeg ruttab koju andeks paluma... suudeldes õrni ema käsi ja jalgu.

Ja poeg tuli enesessel Poeg tundis ära oma eksitused... tundis ära oma lange-mise. Valuga sai ta aru, et oma truuduse-tusega Issandale viis surma ema hinge.

Ja poeg ruttas... ta kirjutas emale: „ära sure kannatusis... su poeg on sõna-kuulelik... ta tuleb tagasi ema juure...“ Ta kahetses oma sügavat langust... vihkas neid kurje naisi, kes viisid ta saatana kaisu-tusis põrgu. Ta vihkas viina, mis tumestas tema selget mõistust ja kattis silmi patu eest... Poeg kirjutab, et ta kahetseb, tun-nistab üles kõik oma patud Jeesuse jal-gade ees. Ta palus ema, et ta andestaks kõik ta kurjad teod, et ta saaks Jeesuselt Eneselt südamesse pattudeandestuse tun-nistuse.

Nii muutus ema poeg... Väriseval käel luges ema oma kadunud poja kirja... Kuid lootusi ema elule ei olnud enam... tal ei jatkund jõudu kannatada maa peal.

Ema armastuse palavad pisarad otse-kui kaste niisutasid poja kirja... Vaikselt-tasase rõõmuga, nii nõrk kui oli sureja ema, ta valas palves välja Jeesusele oma tänu... Sest Jeesus, tema Päästja ja sõber kinkis talle tagasi kadunud poja...

Ja, see oli Kristus, Kes ütles kahetse-nud pojale: „Nüüd mine oma ema juure uue eluga, puhta südamega ja Minu armastusega täidetud hingega!“

See oli Kristus, Kes tegi suure ime ja andis kadunud pojale, tema lõpuleviidud

patukahetsuse peale — uue ja ilusa hinge ning Kristuse Eluga täidetud südame. Kristus pesi tema Oma verega puhtaks kõikidest pattudest ja andestas talle.

Igaveses õnnes — kiituses ja tänus — oli ema palve poja eest. Kas jääb ta elama veel — või läheb ülesse — teab ainult Jeesus, kuid ema süda on rahu: ta poeg on päästetud...

Ema tõusis põlvedelt... ta tundis rahu Kristuse juuresolekust...

Ema vaatas rohelisele, nukrale jõulu-puule ja ütles: „rõõmusta minuga, kuu-seke, ära nuta, et lahkusid imelisest tume-rohelisest metsast... nii mul — kui sul pole pikka iga... maharaiutud me mõlemad... rõõmustame ometi suurel Jõulu pühal... unusta, et oled võõrsil“. Ema kaunistas jõulukuusekese küünaldega, süütas nad põlema ja nõrk, kustuv laskus ta tugi-tooli... Silmis aga rõõmsad elukiired... ema süda lööb uuesti tuikama... ta tänulik pilk on pöördunud taeva, kust tuli valguses see arm — ta jäi Kristuses ootama oma poega tulevat koju... Tema hing igat-ses näha oma poega enne lahkumist... kallistada, kaisutada... avada pojale ema armastuses oma süda, nii elavas lootuses ootas ta poega!

Ta elas veel, kui tuli poeg!

See oli tõesti suur Jõulupüha, Kristuse sündimisepäev!

Ema ja poeg leidsid teineteise Elavas Kristuses!

Kes suudaks küll edasi anda seda õnne ja rõõmu, kui ema leiab oma lapse Kris-tuses!

* * *

Kallid emad! võimalik et teiegi pisara-tega võtate vastu eelseisvaid Jõule ja teie süda nutab kadunud poja või tütre pärast.

Teadke, et ka teie võite saada tagasi oma kadunud lapse Kristuse käest!

Ent selleks on vaja, et teie endid an-nate Jeesusele!

Õde Kristuses *Nataly Smirnof*.

Esimeste kristlaste eeskujul.

Suure rõõmuga leidsin ühest vene bap-tistide ajakirjast kirjutise meie Filadelfia kiriku kohta, mis Püha Vaimu ilmutuse järgi asutatud abik. Smirnofide poolt Gatschinas.

See kirjutis annab täpse pildi sellest kristlikust elust, millele kutsub meid kõiki **Kristus Ise**.

Minu ette kerkivad imelised mälestused sellest rahust ja Kristuse armastusest, mille poolest silma paistsid Filadelfia kiriku vennad-õed ja siin Eestis „Ühendus Kris-tuses“ liikmed. Uskudes, et kõiki „Elu-Päike“se“ lugejaid huvitab selle kirjutise sisu, palun ta avaldada, sest see kirjutis

töestab veel kord, et **teiste** koguduste usklikud sügavalt hindasid ja armastasid Filadelfia kirikut ja tema asutajaid *)

Ma tahan paluda mitmesuguste evangelsete koguduste vanemvendi samuti avada oma süda **mõistmises** ja vennalikus Kristuse armastuses ühingule „Ühendus Kristuses“.

Toon alljärgneva tõlke sellest Filadelfia kiriku liikme kirjutisest:

„Filadelfia kirikust Venes.

Ma arvan, et teid huvitab see vaimlik elu ja töö, mis langeb meie osaks Jumala narmel.

Meie kirik nimetatakse **Filadelfia kirikuks**. Jagades vaateid baptistidega**) ja evangeeliumi kristlastega**) ning vaimlikult nendega läbi käies, tal on siiski omad iseärasused. vaimliku töö meetodites ja kristliku elu mõnesuguste külgede mõistmises.

Igal kirikul on üldises tegevustikus oma eriülesanded. Meile on avanenud **tegeliku vennaarmastuse** (filadelfia) saavutamise vajadus. Tahame juhtida erilist tähelepanu kiriku tugevusele: sisemise seisukorra ühisusele. Oleme veendunud, et just selle puudumise tagajärjel ja kirikute — koguduste haige, killustatud ja sagedasti mäda seisukorra tulemusena, ei ole seda õnnistust ka üleskutse töös; kui vast-ümberpöörduvad, astudes kiriku, kohtavad seal lahkeli ja palju maiset, siis see viib neid langemisele ja maailma tagasipöördumisele. Seepärast meil praktiseeritakse mõningaid erilisi korraldusi. Näiteks: **Kiriku otsused viiakse ellu ainult siis, kui need on vastu võetud ühel häälel; kiriku võetakse liikmeks kõikide üksmeelsel nõusolekul**. Ja ainult neid, kes usaldavad kõiki kiriku määrustusi ja täielikult jagavad kõik tema vaated, mis kooskõlas on Jumala Sõnaga.

Peale selle meile paistab olevat vajalik, ehküll kõigile mitte kohustuslik, Kristuse nõuannete teostamine tegeliku elu korraldamisel. Elame ühiskodus, kahes majas***). Sissetulekud lähevad kiriku diakonissi — perenaise käsutusse ja jaotatakse vastavalt **igaühe** tarvidustele ning üldise tegevuse jaoks. On oma töötuba paberkottide valmistamiseks, mis annab küll kehva sissetuleku.

*) Jääb ainult arusaamatuks, mispärast selle ajakirja toimetaja kirjutisele teise pealkirja on annud.

**) See ja teine kogudus endises Venes nõudsid patukahetsust, pattudeandestuse tunnistust Kristuselt ja täielikku ümberpöördumist.

***) Vennad ja õed eraldi.

Juurvilja aed ja majapidamine annavad toiduainete tagavara. Töötavad kõik: ka presbüter ja koorijuhataja üheväärselt teiste liikmetega. Au Jumalale on läinud korda saavutada, et ei töötata kohustustundest või õigluse seaduse alusel, vaid **armastuse seadusejärele** Meil ei ole keegi millegiks sunnitud, vaid kõik on agarusega oma töö juures.

See vennalik ühiselu on **kaunis eneselalgamise, alanduse, armastuse ja tõemele kool**. Niisuguses tegelikus elus igaüks avaneb tõelikus valguses; võõras vaimu poolest ei või minna kiriku ridadesse, aga alalised võimalikud hõõrumised aitavad kaasa südame seisukorra lihvimisele ja veel suurema Kristuse armastuse avaldumisele. Nii elame pikemat aega saavutades üksmeele järkjärgult ja loomulikult teel. Meil on ka liikmeid perekonnainimesi, kelledel uskumatuid täiskasvanud lapsi: need elavad iseseisvalt ja **meie üldse ei sunni oma liikmeid osavõtma ühiskodust**.

Meil on ka liikmeid teistest linnadest, kuid nende unistus ühiskodust ei ole veel teostunud, materjaalse puuduse tõttu ühiskodu sisseseadmiseks.

Raske on mõnest küljest, kuna paljud liikmed on ülekoormatud välise tööga, aga Issand annab jõudu töötamiseks Tema Auks. Nii imeline oli näha kuidas intelligentsed õed, kes polnud harjunud varem musta tööga, on ära õppinud sõnnikuveo ja maakaevamise. Kõige mustem ja jämedam töö oli meile naudinguks ainult seepärast, et nii ligi oli Kristuse juuresolek! **Oleme kõik õnnelikud omas maailma keskel alandatud, ent Isa armastusega seisukorras — Au Taeva Kuningale! Au Temale!**

Üleskutse töö.

Peale tavaliste koosolekute usklikele, korraldatakse meil vaimlik - teadusliku sisuga loenguid Piibli apoloogiast (Maailma loomisest, Adamast ja Eevast, veeuputusest j. n. e.), kus viiakse läbi mõte, et Pühas Kirjas ei ole midagi pöörast ja rumalat.

Issand on meile läkitanud ka tõsiseid muusikalisi jõude. On konservatooriumi haridusega regent, on ka ümberpöörduvad ooperilauljaid, kes andunud Issanda teenimisele, pianiste, viulistikunstnikke.

Nende jõududega imelise Jumala suure abiga korraldame vaimlikke kontserte, kus kantakse ette kaks põhijutlust kooskõlas terve kontserdi kavaga. Koor esineb Mendelsohni ja Haydeni oratooriumitega;

nii oleme ka ette kannud Haydeni oratooriumi „Maailma loomine“ — üks kaunis ja sügav asi.

Need koosolekud koguvad suure hulga kuulajaid, kelledest paljud saavad alalisteks äratuskoosolekute küllastajateks ja anduvad Issandale.

Issandale teenimise autoriteet tõuseb; ka Jumala salgajate keskel on siiski neid, kes suhtuvad juba siirase*) lugupidamisega.

Vend...»

* * *

Saavutades vennaliku armastuse ideaali, see kirik kannatas välja suuri läbikatseid

Usklikkude suhtumisest maailma.

(järg).

Osavasti poogib saatan ka usklikkudele hingedele külge maailma vaimu usutuse ja sisenduse teel, et maailmlik kui niisugune on süütu ja temas ei ole midagi Issandale vastupanevat või Kristuse käskudele vasturääkivat:

Hinged omas vaimlikus kogematuses ja pimeduses annavad alla saatanlikkudele sisendustele ja järgides maailmlikkudele tavadele, eelarvamustele, selle maailma ilmalikule leppeviisakusele, nimetavad kõike seda headuseks. Vanemad teevad kohustuseks noortele usklikkudele, kes põlevad veel esimese armastuse leegiga ja truudusega Issanda vastu, minna kompromissidele ja olla vastav maailma moodsatele mõistetele ning kooskõlastada maailmliku vaimu nõuetele. Apostel Paulus ütleb kategooriliselt: „ärge võtke mitte seesinatse maailma sarnatsed olla“. (Room. 12, 2). Kuna saatan osavasti läheneb usklikkudele ja pakub neile oma saatanliku olemust maailmliku headuse, lahuse, kahjutunde näol sellega vedades hinged ikka kaugemale vahetegemisest tõe ja vale, valguse ja pimeduse vahel, ning viib lõputulemusena tema poolt kinnipüütud kõrvalekaldunud hinged täielikku eksitusse.

Nad lakkavad vaimlikult eristamast tõe vales, teiste sõnadega, jõuavad niisuguse äärmuseni, et võtavad vastu ja järgivad välistele, avalikkudele selle maailma kõlvatustele, nägemata selles enesele midagi halba.

*) Siiras — tõemeelne.

ja tõestas kõigile tegelikus elus oma truudust ja armastust Elavale Kristusele!

Usklikke on palju aga vähe neid, kes valmis kannatama Kristuse nime eest.

Kõige raskem on usuelus Kristuse ideaale elus läbi viia, sest see on ikka seotud lõpmata kannatusega.

Presbüteri poeg

Andreas Pikkell.

Vaimlik seadus: Jumala töölised saavad võimu nii palju, kui palju nad mahu-tavad enesesse usaldust Jumala vastu.

N. Smirnoff.

Näiteks vennad ja õed käivad maailma moe järgi: riietumises, soengus, kommetes... Otsustage korra ise: ons nägus pühal olla kuues, mis põlvini, dekoltees ja mis veel hirmsam, moe järgi lõigatud juustega? Lõigatud juuksed olid hommikumaaal teatavaks hoorataride tunnuseks. Võite teie kujutella enesele Kristust niisuguste püगतud õpitaride keskel? — Mina eil!

Või ons nägus vennal Kristuses väljendada kavaleerlikkust õdede suhtes? — Kas on lubatav, et Kristuse õpilased esinevad galanthärradena*)? — Minu arvates mittel!

Kas ei alandata selle läbi Jumala kuju nendes?

Muidugi kõik ülaltoodud näited esinevad kui silmnähtavad viimseaja vaimlikud lõustad ja satanism.

Ümberpöördumise juures saadud vaimliku ja tõese kaotus ei sünni mitte korraga: hing järkjärgult nürineb, kuni lõpulikult kaotab vaimliku eristamisvõime! Oma vaimliku elu hävitustööd teostab saatan niivõrt peenelt ja nii meisterlikult seab üles oma võrgud hingede püüdmi-seks, alates märkamatu kompromissidega ja tähtsuseta järeleandmistega, et hinged eristamata saatanlike salaplaane, ei näe saatana lõppsihti. **Pimestatud hinged annavad saatanale käest oma vaimlikud seisukohad!**

Iga hinge külge rakendab saatan oma sulaste kaudu just selle juurekäigu, milles hing kõige kergemini haavatav ja nõder.

*) galant — erilist tähelepanu ja aupaklikkust naiste vastu ülesnäitav.

Peenelt kattes oma saatanlikku olemust maailmlike viiside ja mõistete taha, saatan osavasti valdab hingi ja nad ise ei anna enesele aru, kuidas järkjärgult teostub nende kõrvalekaldumine ja äralangemine Kristuse teelt.

Lubades enesele näiteks tabamatu kokeerimist ülevalpidamises, mittetagasihoidlikku pilku vaates, nalju kõnes j. n. e. aga teiselt poolt, selle tabamatu saatanismi vastuvõtmine järkjärgult võõrutab ja kisub lõpulikult hinge ära tõest ja valgusest, valjusest ja lihtsusest Kristuses. Niisuguseid hingede Kristusest ärakiskumise võimalusi on saatanal suures valikus: neid kõiki ette näha on võimata!

Minu nähes keegi elatanud öde, kes lugedes ennast juba ammu usklikuks, osastus Narva moodsa jutlustaja ringikesse. Tagajärg oli see, et kui ma teda peale seda nägin, ta juuksed olid püगतud kui moedaamil.

Valus ja kurb oli Kristuse Vaimu au ja vooislikkuse rüvetamise pärast selles öes! Algas temas see metamorfoosa üsna süütult ja nagu hästi: vestlustest, külastamistest ja tutvustest maailma vaimus ja siinsamas: leivamurdmine, jutlused Evangeliumi teemidel ja pühaduse mask! Segades vaimliku saatanlikuga ning tõe valega hing jääb vaimlikult pimedaks ja sureb, osastudes maailma vaimu. See on moodsate usklike vilil!

Pole midagi imestada, sest et saatan ise teeb enesele valgusingli näo, aga seepärast pole ka suur asi kui tema sulased võtavad õiguse teendri näo, kuid nende lõpp tuleb nende tegude järgi! — avab apostel Paulus. (2. Kor. 11, 14-15).

See vale ja silmakirjalikkuse vaim usklike keskel, see maailma tõi poeb sisse kõikidest udest ja akendest! „**Valvake ja paluge, et ei langeks kiusatusse**“ — ütleb Kristus ka nüüd.

Kõige hirmsam, kõige kurbloomisem iga inimese elus ja saatuses on see, et ta oma teadvuse esimestest eluavaldustest peale annab juba ruumi saatanale! See ei tähenda aga sugugi, et inimene laseb saatan enesesse avaliku patu, üleastumiste või lausa kurjuse kaudu — eil!

Süütute maailma mõtete, tunnete, mälestuste, kõneluste, kirjanduse, sõprussuhete näol välistega; teeseldud headuse, salongkombelikkuse, tingviisakuse näol saab saatan paiga inimese hinge ja järkjärgult samasugusel märkamatul teel tõmbab hinge ikka kaugemale tema Loojast!

Tulemusena osutub terve inimese elu saatan käes, aga inimene ise — tema tööriistaks!

Hinge tragöödia on selles, et ta ei näe, ei tunne ära ja ei tea seda!

Ekslik on arvata, et ainult lausa, avalik kurjus on saatan tegu! Kole on just see, et saatan valguse ingli näol tungib inimese olemusse, mis aga Jumala loomena oma algupäralt on kaunis ja puhas.

Iga inimese tähendus ja kutse, seda enam uskliku, on leida oma algkuju Kristuses patukahetsuse ja pöördumise teel. Selle Jumala loome uuesti ülesehitamiseks eneses, on vaja Kristuse Väega halastamata välja kihutada saatan kõikidelt tema seisukohtadelt meie sees. Ükskõik mis näol ta sinna enese peidab, igalpool on vaja teda avalikuks teha, vaimlikult halvata tema tegevus ja välja lüüa kõige peidetumatest hingurgastest!

Ei tohi kahesilma vahele jätta seda, et Kristus leidis terve Peetruse seisukorra olevat sünkja ja kuratliku üksnes sellest, et ta oli lasknud saatanliku vaimu enesesse inimliku mõtlemise kaudu — enesele armuheitmise kohta! (Mat. 16, 23).

„**Taandu Minust, saatan!**“ Kristus näeb Peetruses saatanat ja pöördub otse Oma kiusaja poole, teeb ta avalikuks kõikide juuresolekul, mahakiskudes temalt kunstliku armastuse, kahjutundmise ja kaaskannatuse maski.

Kristus ei varja, nagu teevad seda kaasaegsed usklikud, vaid avab saatanat, kes inimese kaudu ligi tükis heana ja armastava sõbra näol sisse läks ning ruumi sai isegi kõige parema Kristuse õpilase südames!

Veel kord kordan, et see on vägagi õpetlik näide ja õppetund meile kõigile!

Terve Jumaliku korrapära ja inimese vaimliku kasvu ning täiustumise ärakõverdamine on viinud inimsoo Jumaliku kuju täieliku kaotamiseni. Hing, kes taas püüab tagasi oma tõepärase olemuse juure, selle algkuju juure, kellena ta Jumal löi, peab algama võitlust saatanat ja tema toimimiste vastu, üks kõik milles need ka ei avalduks. **Juhtige tähelepanu sellele, et saatan on läinud nii jultunuks oma saatanliku olemuse drapeerimises süütute inimlike väljenduste näol, et tumestades inimeste aru, jutlustab, nüüd avalikult et Jumal on armastus, aga siit järeldus, et saatanat ei ole olemas,**

ei ole ka saatanlikke toimimisi ja kurjuse ning pimeduse avaldusi! Selles oma jutluses väidab saatan, et inimese vaenlase olemasolemine on lihtne, arenemata ja sõgedate inimeste eksi arvamus. Huvitav nähe: saatan ise eitab oma olemasolu! See vale usuõpetus taas kannab inimese Edeni aeda ja vilunud ahvatleja ning kiusaja osutub veel palju suuremaks kogenud valelikuks ja petiseks kui loomise algpäevil.

Peenelt etendades oma põrgulikku näidendit inimliku auahnuse ja enesearmastuse nõrkadel keelekestel, saatan otsib kaudseil teil tunnustust oma avalikule ja jultunud valele — oma autoriteedile piibliuurijana — pimedatelt ja pöörastelt inimestelt. „Tuleb aeg“, hoiatab apostel Paulus valjusega tulevase kristlasi, „kus tervet õpetust enam vastu ei võeta, tõe juurest pööravad ära kõrva ja pöörduvad valimide poole“. (2. Tim. 4, 3–4).

„... tulevad vääropetajad, kes sisse toovad hukatuslikke eksiõpetusi ja hüljates neid lunastanud Issanda, tõmbavad enese peale peatse hukatuse — paljud võtavad järgneda nende kõlvatusele ja nende kaudu saab teotatud tõe tee“. (2. Peetr. 2, 1–2).

Põltsamaa talvel.

Põltsamaa talvel.

Kord astus meile sisse noor neiu kohvrikesega käes ja väljaõpitud silitavalt-lahke häälega pakkus mulle raamatuid: „Väga odav — elutrööst..“ Ma vaatasin talle silmi ja nägin selle blondi neiu noores, õrnas ilmes, nendes näilikut süütutes sinisilmades — saatanat ennast, sügavasti peidetult selle rumala hinge ürgmeis. Ma vaatasin uuesti valjult tema peale ja ütlesin:

„Meie trööst on Kristus!“

„Just, just“ — ruttas ta järsku, läks rahuks ja punastus: „siin raamatutes just kõneldakse, et Kristus on armastus.. meie väga austame (?) Kristust..“ — ruttas ta soovitama. Viimane lause on väga tüübiline kõikide viimseaja vääropetuste tunnus.

Hüljates Kristuse kui Jumala Poja, Päästja ja Lunastaja, nad maskeerivad ennast suure austusega Kristuse Isiku kui suurinimese vastu!

Avades oma kohvrikesega, neiu tõi minu imestuseks nähtavale kimbu raamatukesi ja pealegi vene keeles. Võttes ühe, lõin keskelt lahti ja kõva häälega lugesin: „põrgut ja saatanat ei ole olemas..“ ning sulgedes raamatu, ütlesin talle: „kõik, mis räägib vastu Jumala Sõnale — tuleb saatanast ja kui saatan on hakanud ise kuulutama enesest, et teda ei ole olemas, siis see on kõige kindlam tõend selle kohta,

et ta on olemas ja et tema siht on: **oma olemuse eitamise teel, veel edukamalt hukata hingesid, kes pöörased.**

Terve saatana Piibli uurimine seisab selles, et maha kiskuda Piibli autoriteet ja püstitada vale isa, s. o. saatana autoriteet. Kiigutades teid oma õpetuse kiikudel, nad sisendavad teisse, et lendate taeva, kuid saatanlikud kõied katkavad ja teie langete kuristikku ning saatanlik piibliuurimine lõpeb teie hinge hukkamisega!

"Taganegu ebaõigusest igaüks, kes tunnistab Issanda nime". (2. Tim. 2, 19). Nii käseb Jumala Sõnal! „Ärge andke paika kuradile!“—hoiatab apostel Paulus. (Evs. 4, 27).

Hinge helad.

Armastasin ma atlasseid roose
nende värskust—hommikulist ilu...
Ma armastasin purpurroose
nende õilmete sammetsust...
Ja päikesega varasega
imetlesin maisete lillede ilu...
Ma armastasin oma hinge akkorde...

Ja saanud kõik maised lilled
südamele ükskõikseks...
Ent—uppuda vaatega
põhjatusse asuursesse taeva...
Ja näha vaimuga seda,
mida inimsilm ei näe.
Ning kuulda laulu helisid
tähtedetaguseilt imelisilt mailt
Annab mu hingele—väsinule ja vaevatule
rõõmu ja hingust!

Andestava naeratusega
Kohtan möödunud päevi
Lapselikke unelmaid...
pisaratega pesin maha tolmu
Kaunis—muusikaliselt lehekülgilt...
ma **Kristusele** vaimustatult vaatan
Ja **Kristuse** — oma uuele hingele...

Kui valge on nüüd tee,
kui kerge hingata!

Häda neile, kes taganevad ära Püha Vaimu tõest ja valjusest! Ainult olles alaliselt Jumala Sõnas — **Kristuses**, aga Kristus ongi Jumala Sõna (Joh. 1, 1), võime hoida alal käesoleval vaimlikult raskel ajal vaimlise tasakaalu ja tagasi lüüa Jumala tões kõik kaasaegsed saatanlikud kiusatused ja salasepitsused!

„Viimseil päevil saabuvad rasked ajad, sest siis on inimesed isekad..., uhked omavad jumalakartliku näo, aga Tema väe salgavad ära. **Niisugustest hoidu eemale!**“ (2. Tim. 3, 1—2, 5).*

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff*.

(järgneb).

Kuid lennand mööda nooruskevad...
ja lehtedega külitud tee...
Ep ole enam unelmaid ja põle illusioone...
ma ei suuda enam lennelda—unistella...
Ja peenest pitsist pilved
hajund tuule puhangul...
Ning vaikind südamel aromaatsed värsid...

Maa peal võõras...
ja inimestele mõistatus —
Olen käinud kannatusis oma maise tee...
Nüüd, kui mu ees on avatud taevas
Ja **Kristuse** valgus
Kõik pimedusest eraldab
Ma lahkun ikka kõrgemale üles...

Nataly Smirnoff.

Omavolilistest eestkostjatest ja vahemeestest.

(järg).

Seitsmes tõend.

Teie õpetate vaimliku võimu üleandmisest inimeste kaudu ja kõnelete sellest nii, nagu oleks teie õpetus valjult Jumala Sõna alusel. Kuid teie ei leia ühtki kohta Pühas Kirjas, mis kinnitaks teie õpetust, sest et ta esineb Evangeeliumi tõe vassimisena. See õpetus ei ole sugugi uus:

„Suur hooratar, kes täisjootnud kõik rahvad oma hooratöö ägeda viha viinaga“ (Ilm. 18, 2), on ammu juba vastu võtnud selle õpetuse kui dogma.

Vaimlik võim ei või mingil juhul üle anduda pärandusena või üleandmise õigusena.

*) Parema tõlke j.

Vaimlikkudes saavutustes on olemas niisugune kord: Kes midagi on kätte saanud, see seda ka omab, aga mida usklik oma seisukorras ei ole kätte saanud, seda ta ka ei oma ja saadagi ei või, sest et kõik vaimlik saavutatakse isiklikkude vaimlikkude jõupingutustega ja võitlusega sisemises seisukorras. Nii õpetab meid Issand, nii meie ka peame toimima: Matt. 11, 12; Luuk. 16, 16. Kõik vaimlik saavutatakse isiklikkude jõupingutustega ja võitluse teel. Midagi vaimlikku ei või saada varem kui oleme saavutanud teatava seisukorra, s. o. mitte enne kindlat vaimlikku iga. Kus ei tehta jõupingutusi ja ei võidelda vaimlikult seal ei ole Kristuse õpilasi. Eebr. 12, 1—4.

Esimene kinnitus. Kristusel oli „hulk õpilasi“ (Luk. 6, 17), aga võimu Kristuselt said ainult kaksteistkümmend õpilast, ja nimelt need, kes alaliselt käisid Jeesuse järel, tehes täieliku ärasalgamise kõigest, nagu käskinud Issand: Matt. 19, 27—29; Luk. 14, 26—27 ja 33. See fakt tõestab meile, et isegi tõepärastest Kristuse õpilastest ei saa kõik Temalt võimu ja väge, vaid ainult need, kes teevad täieliku salgamise isiklikust elust, võtavad oma risti ja samm-sammult käivad Jeesuse järel: Matt. 16, 24; Mrk. 8, 34; Luk. 9, 23.

Teiseks kinnituseks on meie Päästja õpetussõna talentidest, kus selgesti kõnelatakse sellest: kes rohkem on töötnud Jumala riigile, see ka rohkem saab tasu (s. o. andeid ja võimu), aga see ori, kes ei tahtnud üldse näha vaimlikku vaeva („salalik ja laisk“), ei saanud midagi ja kaotas viimase mis omas: Matt. 25, 14—30. Selle õpetussõnaga Kristus selgesti räägib sellest, „et laisad orjad“, kes ei taha töötada Jumala riigile, mitte midagi ei saavuta, midagi ei saa ja kaotavad viimase, mis neil on. Apostel ei lähe lahku oma õpetusega Kristusest, ja selleski küsimuses kinnitab meie Issanda õpetust sõnadega: „Igaüks saab tasu oma töö järgi.“ 1. Kor. 3, 8.

Kolmandaks kinnituseks on juhtumid, mis leidsid aset ülempreester Skeeva poegadega, kes teie taoliselt kujutlesid endid apostliku võimu omajatena ja käskisid kurja vaimu „Issanda Jeesuse nimel, keda Paulus kuulutab“, inimesest välja minna. „Kurja vaim vastas: Jeesust ma tean ja Paulus on mulle tuntud, aga kes teie olete?“ Ap. teg. 19, 13—16. Skeeva poegade niisuguse uhkuse ja vale eest kurivaim võttis nende üle niisuguse väe ja võimu, et nad alasti ja läbipekstud jook-

sid minema sellest kohast. See juhtum näitab meile, et ülempreestri poegi ei aidanud see, et nad põlvenesid Aaroni preestrisoost, kes olid vaimliku pärandusõiguse järgi „Jumala preestrid“: (II Moos. 28, 1—2 ja 41—43), vaid kui Kristuse juure pöördumata inimesed, nad ei omanud mingit vaimlikku võimu. Ülempreestri pojad olid selles küsimuses ausamad meieaja usklikest, nad avalikult ütlesid, et isiklikult nad ei usu ja Jeesust vastu ei võta, tarvitavad ainult Tema nime oma isiklikkude sihtide jaoks. Seda olukorda teadis kurivaim väga hästi ja kasutas ära oma eesmärgi jaoks; julgelt ja otsustavalt küsib ta ülempreestri poegadelt: „aga kes teie olete?“ Nende sõnadega kurivaim avastas ülempreestri poegade seisukorra ja suhtumise Kristusse. Sõnadel oli niisugune sisu: mis tegemist on teil Jeesusega? „Mis on ühist teie ja Kristuse vahel?“ Mis võimu võite teie kui ümberpöördumatud Kristuselt saada? (2. Kor. 6, 14—18). Ja teades nende suhtumist Jeesusesse, et nende ja Jeesuse vahel ei ole midagi ühist ja sel põhjusel Jeesus ei või neid kaitsa sest nad ei olnud Tema õpilased, ta tungis julgelt nende kallale ja peksis nad läbi. Muidugi ei olnud kurivaimu huvides avada ülempreestri poegadele nende Kristusest kaugelolemise ja täieliku vaimliku võimetuse põhjust. „Nende sõgeduse ja südame julmuse tõttu, olid nad tumestunud arult ja võõrdunud Jumala elust“, — räägib meile Püha Kiri: Evs. 4, 18.

Terve Jumala Sõna räägib sellest, et iga inimene peab omama isiklike vaimlike saavutusi, millisteta meie ei või omada vaimlikku võimu ega väge. Midagi vaimlikku ei või saada niisuguses korras, kui saadakse maine varandus, pärimise teel. Iga pöördunud usklik peab kõik vaimliku saavutama ise, ent väge ja võimu saama otsekohe Kristuselt, Püha Vaimu läbi, aga mitte inimestelt. Jumala Sõnas ei leidu mõistetki selle kohta, et andeid, väge või võimu võib saada inimeste läbi, mõõdu-des Kristusest ja Tema patukahetsuse käsu täitmisest. Jumala Sõna tunnistab meile, et mitte inimesed, vaid Kristus rikastab meid kõigega ja jagab andeid inimestele: 1. Kor. 1, 5; Evs. 4, 7—8. Kust üldse on ilmunud inimestesse see Jumalat pilkav mõiste: pöörduda inimeste poole vaimlikkude hädadega, jättes kõrvale meie Päästja, Kellele Taevane Isa on annud igasuguse võimu taevas ja maa peal: Matt. 28, 18. „Isa Taht-

mine oli see, et Kristuses asuks igasugune täius (vaimlik): Kol. 1, 19. „Kristuse täiusest meie kõik võtame vastu armu armu peale“. Joh. 1, 16. Mispärast peame pöörduma vaimlikkude palvetega inimeste poole kui Taevane Isa pakub meile igasugust abi Oma Poja läbi? Kõikide palvetega, eriti vaimlikkude hädadega, meie peame pöörduma vahenditult Taevase Isa poole, Jeesuse Kristuse kui meie Eestkostja ja Vahemehe kaudu. Niisugust korda on õpetanud meile meie Päästja: Joh. 14, 13–14; Matt. 6, 6 ja 9; Luk. 11, 2.

„Kui kellegil teist ei jätku tarkust, siis palugu Jumalalt, Kes kõigile annab lihtsalt ja etteheiteta, ja see antakse talle“: Jaak. 1, 5.

Kaheksas tõend.

Nüüd on vaja välja selgitada veel üks küsimus, mille lahendus annab meile uue tõendi teie õpetuse ümberlukkamiseks. Jumala Sõna järgi oli juba selge, et apostlid ei annud patud andeks maailma inimestele. Küsitakse: mis võimu said siis apostlid ja kuidas nemad avaldasid seda?

Apostlid said mitmekülgse vaimliku võimu ja väljendasid seda rohkearvulistel juhtumitel: 1) Apostlid andsid Püha Vaimu käte pealepanemise läbi (Ap. teg. 8, 14–17; 19,6); 2) „Tegid palju imetähti ja imesid“ (Ap. teg. 2, 43; 4, 16; 5, 12; 14, 3); 3) Ajasid välja kurivaimusid (Mrk. 6, 13; Luk. 9, 1; Ap. teg. 5, 16); 4) tegid terveks kõiksugu haigustest ja nõtrustest (Ap. teg. 5, 15–16; 9, 34); 5) äratasid üles surnuid (Ap. teg. 9, 36 ja 41; 20, 9–12); 6) astusid madudele ja skorpionidele (Luk. 10, 19, Ap. teg. 28, 3–5); 7) omasid mitmesuguseid andeid: prohveti viisil rääkimise and, keeltetundmine, nägemuste ja ilmutuste anded (Ap. teg. 2, 7–11; 2. Ptr. 3, 10–13; 1. Tim. 4, 1–5; 2. Kor. 12, 1–7) ja 8) said võimu „andestada või jätta andestamata“ (Joh. 20, 23), „siduda või vabastada“ (Matt. 16, 19; 18, 18). Meid kõige rohkem huvitab see võim ja sellele juhime kõige enam ka tähelepanu.

Lõpuliikuks tõe kindlakstegemiseks misugustel juhtumitel just avaldasid apostlid saadud võimu „andestada“ ja „siduda“ — toome kinnituseks kõik juhtumid apostlite praktikast antud küsimuse kohta.

Faktid apostlite praktikast tõestavad meile: esiteks, et apostlid rakendasid oma võimu ainult Kristuse kiriku liikmete suhtes ja teiseks, et apostlid ei jätnud karistamata, ühtki juhtumit, kus avaldus

pat, vaid igal juhtumil rakendasid mitmekesiseid ja valjusid karistusi nagu tunnistab sellest Püha Kiri.

Näited: 1—ainult vale eest, kaks Jeruusalemma kiriku liiget, said karistatud surmaga (Ap. teg. 5, 1–11); 2—ainult selle mõtte eest: saada Jumala and raha eest, Siimon oli mõistetud hukatusse ühes oma hõbedaga (Ap. teg. 8, 18–24); 3—Evangeliumi usust ära pööramise eest—karistus: pimedaksjäämine (Ap. teg. 13, 6–12); 4—raske patu eest üks Korintuse kiriku liige oli antud saatana kätte lihakurnamiseks (1. Kor. 5, 1–6); 5—Jumala pilkamise eest kaks liiget olid antud saatana kätte (1. Tim. 1, 20). Kõik mainitud juhtumid, on kirja pandud apostlitelt, mitte tühja huvi pärast, vaid vaimlikuks juhatauseks ja eeskujuks.

Apostlite vaimlik valjus pattutegevate kiriku liikmete suhtes rakendati järgmistel vaimlikkudel põhjustel: **Esiteks**—et säilitada kirik puhtuses ja pühaduses, sest et apostlite õpetuse järgi: vähene haputaigen hapustab kogu taigna“ (1. Kor. 5, 6), „Et ükski viha juur ei kasva(ks), ja tüli ei saada (kahju ei teeks), ja see läbi mitu roojaseks ei saa“ (Eebr. 12, 15); **teiseks** — „et teistel liikmetel oleks hirm“ ja ei teeks pattu (1. Tim. 5, 20); **kolmandaks** — et liikmete vaim, kes teinud pattu saaks päästetud kohtupäeval: 1. Kor. 5, 5.

Loetletud vaimlikkudel põhjustel, apostlid pattude andeksandmise asemel kiriku liikmeile, panid neid karmi vaimliku karistuse alla pattude pärast ja andsid käsu kirikutele: „Välja heita kõlvatuud kirikust“, s. o. teiste liikmete seast: 1. Kor. 5, 13.

Apostlik kord — pattuteinud liikmete karistamine ja kirikust väljaheitmine — rakendati kõikides kirikutes pikemat aega ja suhtuti sellesse väga valjult*), aga kord ise (epidimia) on säilunud veel mõnes kirikus meie ajani, kuid kahjuks praktikas ei rakendata. Apostliku korra asemel (karistamine pattude eest) pandi maksma oma kord: kõik andestada ja kõik lubada, millega antakse täielik vabadus pattu teha. Nii teotavalt on ära kõverdatud apostlik kord! „Kõrvaldati Jumala Sõna inimliku traditsiooniga“. Mrk. 7, 13.

Kirik oli vaimlikult elav nii kaua, kui oli rakendatud apostlik kord, aga nii pea

*) Näiteks: Valjeim kiriku õpetaja Tertullian (püh. esim. kristl. ajast) luges pattudeandestust inimestelt „kiriku pühaduse solvamiseks ja häbituseks kristlikule nimele“... Teised kirikuisad samuti olid valjud selles küsimuses.

kui see kord ära muudeti ja kirikus hakati pidama igatliiki patuseid, Kristuse kirik suri välja, s. o. lakkas vaimlikult olemast, moonduks „suureks hooratariks“: Ilm. 18. Sel kombel täitusid apostli hoiatavad sõnad: „Vähene haputaigen hapustas kõik taigna“. Just neid hirmsaid tagajärgi apostlid kartsidki ja ähvardava ohu hoiatuseks panid maksma korra: panna pattu-tegevad liikmed karistuse alla ja kirikust välja heita. Muidugi, apostlitel oli ka võim patte andeks anda, kuid vaimlikkudel põhjustel (üleval tähendatud) nad rakendasid kõikidel juhtumistel valju nuhtlust. Mida püham oli kirik, seda valjemalt rakendati apostlik kord. Kiriku kõlblise lagunemise kurb kogemus on näidanud meile, et apostlitel oli õigus: Kristuse kirikut on võimata säilitada puhtuses ja pühaduses, kui ei rakendata apostlikku korda. Vaja on ka meie päevil maksma panna kõikides kirikutes apostlik kord, muidu kõik elavad kirikud muutuvad surnuteks ja ühinevad vaimu pooldest „suure hooratariga“, s. o. saavad, Kristuse sõnade järgi: „Jälgiks korralageduseks pühas paigas; kes loeb see, saagu aru“. Matt. 24, 15, venek. t. j.

Üheksas tõend.

Et Jumala Sõnaga kinnitada oma õpetust, Sa tood ette teise teksti: „Käsi ära pane kellegi peale aegsasti ja ära saa osavõtjaks võõrastest pattudest. Hoiast ennast puhtana“. 1. Tim. 5, 22.

Mil viisil võib olla toodud tekst kinnituseks, et teie õpetus käte pealepanemise kohta pattudeandestamise sihiga on õige? Tekst ei räägi midagi käte pealepanemise õigusest pattude andeksandmiseks. Kui nii omavoliliselt suhtuda Jumala Sõnasse, siis igasse teksti võib mahutada ükskõik misugune mõte. See on lubamata suhtumine Jumala Sõnasse! Toodud teksti otsekohane mõte kõneleb just vastupidisest, s. o. sellest, et ei tohi käsi peale panna patustele inimestele „et mitte saada võõraste pattude osaliseks“. Apostel andis oma õpilasele käsu, piiskopile Tiimoteusele, mitte käsi peale panna enneaegu, s. o. enne seisukorda ja nende isikute ülevalpidamist läbikatsumata, keda määrati teenistusse pühitsemiseks: „Niisuguseid on vaja enne läbi katsuda, pärast, kui on pahetud, lasta teenistusse“: 1. Tim. 3, 10. Minult toodud tekst tõestab, et apostel esimeses tekstis, millele Sa toetud, kõneleb käte pealepa-

nemisest usklikele inimestele, nende teenistusse pühitsemiseks. Üheski epistlis ei ole teksti selle mõttega, mida Sa tahad sinna sisse panna: nagu oleks apostlid pannud käed ümberpöörduvatele inimestele, et andestada neile patud. Kolmandas peatükis (1. Tim. ja Tiit. 1, 5–11) apostel annab ka lähema näpunäite selle kohta, missuguseid usklike võib lasta käte pealepanemiseni. Apostlitel antud käsk kõneleb suurest vaimlikust valjust, millega peab suhtuma käte pealepanemise toimingusse, et seda mitte toimetada patuste inimeste juures. Aga teie talitate just vastupidi: liig enneaegu panete peale käed ja sealjuures täiesti ümberpöörduvatele inimestele ja selle kinnituseks tood veel teksti, mis just keelab niisugused mõtteta teod.

Peale otsekohese mõtte, Sinult toodud tekst avab veel käte pealepanemise vaimliku toime. Apostel tunnistab, et käte pealepanemise läbi antakse edasi roojane patune seisukord. See ongi vaimlik põhjus, mis pärast apostel keelab panna käsi-roojastele inimestele ja on käskinud „säilitada ennast puhtana“. Toodud tekstiga apostel selgesti tõestab, et käsi peale panna võib ainult pühadele inimestele, nende mingisugusesse kiriku*) teenistusse pühitsemiseks. Ja usklike inimesi, teksti sisu järgi, on vaja enne läbikatsuda, et mitte puutuda roojast ja patust. Apostlid isegi siis valmistusid käte-panemise toiminguks, paastumise ja palvega, kui pandi käed ümberpöörduvatele inimestele (Ap. teg. 6, 6; 13, 3). Nii pühaks loeti käte pealepanemise toiming.

Apostlil on vaimlikult sügavasti õigus: ei saa kuidagi säilitada puhtana kui puutuda roojase külge: Juuda 23 salm; Tiit 1, 15. Sel põhjusel, Jumala Sõna annab käsu eristada puhast roojasest ja mitte puutuda roojase külge: 3. Moos. 10, 10; 4. Moos. 16, 26; Esek. 22, 26; 44, 23; 2. Kor. 6, 14–15; 7, 1.

Sul tekib küsimus: kuidas teie saate teiste inimeste pattude osaliseks? Kui teie võtate käsi panna patustele inimestele, kavatsusega andestada neile patud, selle toimetusega teie võtate nende patud enese peale, sest Kristus ei anna patud andeks kahetsuseta ja ümberpöörduvate! Issand ei või ära muuta oma käsku inimeste isiklike sihtide pärast!

Teie osutaksite suure heateo inimestele, kui teie neid tõepoolest vabastaksite pattu-

*) Kirikuks nimetatakse mitte kivist ja puust seinu, vaid hingede vaimlikku ühisust, kes elavad Kristuses. Vaadake tekste: Matt. 18, 17; Ap. teg. 2, 47; 5, 11; 8, 1; 9, 31; 12, 1 ja 5; 14, 27; 15, 3 ja 22; 16, 5; 20, 28 j. t.

dest, kuid võttes enda peale nende patud, teie siiski ei vabasta neid nende pattudest, aga vastupidi, pattude koorem suureneb sel põhjusel, et nad möödudes terve inimesoo Päästjast, otsivad pääsmist patuste inimeste juurest, tahtmata täita patukahtsuse käsku.

Ülisuur on nende pattude ja üleastumiste raskus, mille teie vabatahtlikult olete võtnud teistelt inimestelt ja mida teie teete möödudes Jeesuse Kristuse ohvrilt! Saates selle pettuse läbi usalduvaid hingi põrgu, teie sinna lähete ka ise, Jumala Sõna tunnistuse järgi:

Küsimused toimetusele.

„On usklikke, kes siiski veel väljendavad otsustusi, et teie ülistavat ennast ja ainult ennast lugevat töes olevateks usklikkudeks.

Muidugi usklike puuduste avalikkuse ette toomine paljastab neid endid ja nad arvavad, et teie ennast sellega seate kõrgemale. Möistes teid ja teie kannatav-armastust, palun ka teistele selgitada see arusaamatus...“

Vastus: „Meie oleme juba trükinud oma ümberlukkamises*), et ühing „Ühendus Kristuses“ ei puuduta üksikuid kirikuid, kogudusi ja isikuid, vaid uurib kristlaste vaimlise elu puudusi üldse, et avada janunejatele hingedele võimalus kõrvaldada neid puudusi oma usuelus**)

See tähendab ühingu „Ühendus Kristuses“ ja tema liikmeid mitte mõista, kui nähakse selles Kristuse kannatav-armastuse töös teiste usklike ja nende veendumuste hukkamõistmist või vaenu teiste ususeltside vastu ja eneseülistust. Muidugi, vaimlikke sügavusi võib mõista ainult see, kes ise on jõudnud selle astmeni. Otsida põhjust süüdistamiseks puhtvaimlikkudest kirjutistest, mis teenivad ligemise hüvanguks, avab nendes otsijates väiklust, vaimlikku pimedust ja peaasi nad loevad vaimlikku mitte vaimliku pärast aga mingisuguse arusaamatu isikliku sihiga. Ent „Ühendus Kristuses“ ei võta oma kirjutistes mingit isiklikku suhtumist, avades vaid lugejatele vaimliku laevasõidu veealused karid. Ainult lihaliikud usklikud võivad olla nii väiklased ja isiklikud, et puutuda autori isikut.

Mis süü on autoril, kui tal on käsk avada usklike elu üldised paised, mis Püha Vaimult temale ilmutatud?

Kas pooleks vaimlikum ja kasulikum läbikatsuda ennast ja oma elu nende kirjutiste järgil?

Ainult see, kes ei võta vastu vaimlikku, otsib põhjust süüdistada vähemalt autorit.

Paljudele ei meeldi ennast näha vaimlikus peeglis!

Vaimlik hingede ühendus Kristuses on aga võimalik ainult lihaliikude eneseavalduste ja lahkheidete kõrvaldamise teel.

*) Ümberlukkamine, ajalehtedes Ühingu liikme aadressil avaldatud valeteadete kohta, on toimetuses tasuta saadaval.

**) Saame igapäev tänuavaldusi selle vaimliku töö eest.

„Ja tuleleegiga maksab nende kätte, kes Jumalat ei tunne (ei ole tunnetanud) ja kes meie Issanda Jeesuse Kristuse armuõpetuse sõna ei kuule; kes peavad nuhtlust kannatama, igavest hukatust, ära heidetud Issanda palgest ja Tema väe aust: 2. Tess. 1, 8—9.

M. Smirnoff.

(järgneb).

Ainult vaimlikult sõgedad võivad enesele kujutella puht saatanlikult, et on võimalik teostada vaimlik hingede ühendus pattudes, vaenus ja lihas. Avades vaimliku saavutise ja vaimliku ühenduse teed, „Ühendus Kristuses“ liikmed rakedavad Pühalt Vaimult avatud töed kõige pealt enese suhtes ja oma ellu, mida näeme selgesti tervest reast „Elu-Päike'se“ artiklitest.

Ainult vennalaimaja—saatan—võib sisendada mõttet, nagu oleks siin võimalik enesekiitus!

Toimetus.

Isaskarilt röövitakse töötused!

„... Palun teid, kallid Kristuses, mind välja viia meelegeitest, millesse on minu tõuganud K. L. Marley vaba tõlge*) Isaskari kohta. Asi on selles: mulle on Pühalt Vaimult avatud, et kuulun Isaskari suguharru. Kuid Isaskari kohta ütleb K. L. Marley oma tõlkes järgmist:

„Isaskar, sa õnnetu Isaskar, kes piiride vahele oled elama asunud ja rahu vaatled, et see hea on, ja maad, et see armas: — maad sealpool Jordani sa ei päri ega saa iialeski tunda igavest hingamist!“

Terve Isaskari analüüs ja iseloomustus on tehtud kooskõlas selle väljavõttega. Lugenud läbi selle ja teades, et kuulun vaimlikult Isaskari suguharru, olen otsustanud, et mul ei ole mõtet vaimlikult kasvada või kätte püüda vaimlikku eesmärki ja neist arutlusist teades Marley kaudu, mis saatus ootab Isaskari — mind hakkasid piinama enesetappe mõted...

Sel ajal sain selge Vaimu käsu pöörduda teie poole selles küsimuses...

Õde S. O.“

Vastus: „... K. L. M. piiritelu Isaskari kohta ei ole veel Püha Vaimu piiritelul! — See otsustus räägib Jumala Sõnale vastu! Ilm. 7,7.

1) Püha Vaim tunnistab meile, et viimsel ajal Isaskari suguharust üheväärselt teiste suguharudega, valitakse ära kaksteistkümmend tuhat!

Sellest on selge, et K. L. M. otsustus Isaskari kohta on tehtud oma mõistusega ja terve Jumala Sõna ulatuses ei ole ühtki kohta, mis kinnitaks

*) „Vahe tõsise ja pooliku pöörmise vahel“. (Isaskari) K. L. Marley.

Soovitav oleks, et ei tõlgitaks töid, mis vastu rääkivad Jumala Sõnale.

sedas. Edasi, see isiklik otsustus Isaskari kohta avab vaimliku tunnetuse ja Püha Vaimu juhtimise puudumise.

Kirjakoht, millele toetub see analüüs I Moos. 49, 14 — 15, sugugi ei kõnele Isaskari seisukorrast, vaid tema indiviidi iseärasusist. Indiviid aga omab oma väärtused ja puudused: puudused võivad olla mitte ainult Isaskaril, vaid ka teistel suguharudel, nagu näitab vaimlik tegelikkus.

2) V Moos. 33, 18. Mooses vaimus kutsus Isaskari **rõõmule** ja avab selle suguharu **vaimliku tuleviku, tema vaimliku teenistuse ja tasu.**

3) Ilmutuse raamatust loeme, et **kõik 12 suguharu nimed on kirjutatud uue Jeruusalemma väravale (Ilm. 21, 12)**, ja nende seas ka Isaskar, kes äravaliitud, nagu kõik teised suguharud.

4) **Isaskari nimi on teiste suguharude nimede seas ülempreestri Urimil ja Tummimil.**

5) **Isaskar astub välja vaimlikult Juuda lipu all, 4. Moos. 2, 5.**

6) **Debora kiidab Isaskari vaimlikus mõttes sõjakat vaimu. (Kohtum. 5, 15).**

Pannes tähele seda, et Isaskar on teiste suguharude seas ja viimisel ajal pöörab välja 12 tuhat äravaliitud (Ilm. 7, 7) Jumala pale ette, jääb arusaamatuks K. L. M. väljendus Isaskari kohta:

„Ma sooviksin, et meie koguduses kuskil tema teike leida ei oleks!“

Missugune piiritu ülbus välja ajada suguharu, kelle Jumal on viinud kõikidesse 12 Israeli suguharu töötustesse, nagu tunnistab Jumala Sõna. Kuidas võib õnnetuks nimetada seda, keda Jumal õnnistab!

Teiselt poolt, hing lihalikkude usklike keskel ei võigi olla Isaskari isend oma vaimlikus seisukorras, nii et vaimliku seaduse järgi ei olegi neid välja ajada.

Koos Moosesega ütlen teile, kallis hing, (V Moos. 33, 18 — dr. Menge tõlge), **rõõmustage**, et teil on töötus Kristuses saavutada Isaskari indiviidi seisukord vaimus.

Rahustuge! sest mis teile töötatud Püha Vaimu poolt, seda keegi kuulutaja teilt rõõvida ei saa: „Sest kõik Jumala töötused on Tema sees jah ja Tema sees aamen. II Kor. 1, 20.“

Pettunud noore valus küsimus.

... Masendav mulje on jäänud mulle lugedes kristlikust noorte ajakirjast „Elukevade“ № 3, et kuulutaja D... mängis kuningat ja „katsus isegi seljaga, kas põrandal on tolmu ja riiekapri revideerimiseks laskis (?) ennast sinna kinni panna. Kui ta siis sealt välja tuli, tõid „virgad kätte“ (?) talle kohe kannutäie külma vett“. Nagu näha vennad ja õed võtsid osa sellest mängust ja noorte ajakirja toimetuse väljandab, et see oli lõbus ja huvitav: „Oli seekord esmakordselt see õnn (?) koos kuningate ja keisritega lõunat süüa?“

Mis tähendab kõik see segu noorte ajakirjas? Olles noor ja januneja hing,

mul oli nii suur vaimujanu kristliku noorte ajakirja järele, kuid selle kirjutise vaim mürgitas minu hinge! Mul tekkis mõte, kas ei ole see kõik kristlikus suunas varjatud võrk, et püüda hingi kogudusele, sest seda ma taipasin, et siin ei või juttugi olla Püha Vaimu tõest, valjusest ja kristlikust armastusest. See kirjutis on maailmik ja moodnel Õelge mulle, kas Elav Kristus võib õnnistada selles vaimus ajakirja?

Veel üks asi, mis mulle silmatorkas, on see et kristlikku noorte ajakirja pakutakse toimetuse poolt levitada kingituste eest ja ärritatakse ka konkurentsile noorsugu vaimlikus töös? Kus on siin töö Kristuse Enese pärast ja kus on siin armastus Kristuse vastu, kui korraldatakse maiseid kingitusi ja võistlusi levitamises? Kas see ei ole täiesti maailma vaim? Kas Kristus ei ajanud siis kõik kauplejad templist välja?

Ma uurisin veel edasi ja otsustasin ise läbi katsuda, mis vaimus see ajakiri on, ning tegin enesele ülesandeks kindlaks teha, kellele vaimu poolest on pühendatud see kristlik noorte ajakiri ja keda ta ülistab: Kristust või omasid?

Lugesin üle ja tuli välja, et **oma tege-laste nimesid** oli mainitud ühes numbris (№ 3 s. a.) **264 korda**, aga **Kristuse Nime ainult 50 kordal** Kas sellest ei ole küllalt selge, keda nemad kiidavad ja ülistavad?! Kas see on siis Kristuse Vaimus? Ma olin meelega sellepärast ja tean, et paljud noored on mürgitatud selle kirjutise läbi ja seepärast palun tungivalt, et „Elu-Päike'se“ toimetuse trükiks ära minu kirja ja vastaks mulle.

H. T.»

Vastus: „Ühendus Kristuses“ ja tema ajakirjad ei puuduta isiklikult isikuid, nende organisatsioone ja nende ajalehti, nii kaua, kui meid ei sunnita selleks.

„Elu-Päike'se“ vaimlik eeskuju, sisu ja vaimlikud eesmärgid avavad „Ühendus Kristuses“ vaimlikud vaated, nii et lugedes „Elu-Päike'st“ teie ise saate oma küsimusele vastuse. Teie poolt antud arvud aga tunnistavad ise enese eest. Igas „Elu-Päike'se“ numbris **vastavalt Jumala Sõnale** räägitakse ja seletakse, et **Kristuse Vaimu ei tohi segada maailma vaimuga** II Kor. 6, 15—18.

Toimetuse.

Ajakirjas avaldatud tööde järeltrükkimine, tõlkimine ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna on keelatud.

Üksik number 20 s.

„Ühendus Kristuses“ Eestis.

Vaimlik liikumine „Ühendus Kristuses“*) saades oma alguse Eestis, sirutab oma noori oksid kaugele välismaale.

Teised usulised liikumised Eestis esinevad enam või vähem õnnestunud ümberistutatud taimedena võõrailt mailt: nad on puud, mis kasvanud üles võõral narmel ja ajanud oma võsud ka meie kodumaale.

Pole midagi imestada, et võõraste puude oksad, kellede juured toituvad võõrast maast — võõraste mahladega, ei anna oodatud vilju!

Kõige enam levinenud usutunnistus meie kodumaal on luterlus, mille sünnipaik Saksamaa. Selle usundi reformaatorina ja esivanemana esineb munk, kes murdnud oma töötuse Jumalale**), sakslane Luther. Arusaadav, et ka vaim, mille ta puhus oma kirikusse, on individuaalselt saksa. Sõltuvuses sellega, et terve selle kiriku sisemine mehhanism tema vormidega, sakramentidega, jumalateenistusega, kateheesiga ja lauludega on Lutheri enda tegevuse ja õpetuse tulemus, osutub et ka selle liikumise vaim peegeldab sakslaste usulisi taganõudeid ja vastab saksa rahva usulistele tarvidustele. Olles sakslaste huultel ideaalne nende kummardusvoormile, ta ei rahulda puhtvaimlikke meie rahva hinge omapäraseid püüdeid, janu ja otsinguid.

Eesti hing oma olemuselt on sisemiselt koonduv, mitte kaasakistav, vaid süvenev ja uuriv, ehküll ta pikkamööda omaks võtab, kuid see, mis temalt omaks võetud, jääb osaks tema olemusest. See hing ei peatu inimestelt pandud vaimlikkude piiride ees: ta raiub omale tee vabadusse ja loob enesele iseseisva kodu nii füüsiliselt kui ka vaimlikult. Läbi murdes Jumala juure ja kohates inimlikkude õpetuste tõkkeitel, ta läheb neist mööda ja leides vaimliku tõete, mille avab Jumala Sõna, heidab hing enese oma Päästja jalgele ja sügavas patukahetsuses otsib Kolgata risti all andeksandmist ja vabastust oma patusest elust. Leidmata vastust luterluses oma sisemistele, omapärasele vaimlikkudele taganõudmistele ja saamata sellest usundist vastukaja oma hinge, otsib hing seda teistel inimlikel teil ja kujutleb, et inimlikud õpetused võivad avada talle taevavärvad — tee Jumala juure! Hinged ei tea, et tõene Jumala Sõnas eneses juhutatud väljapääs, on läbi patukahetsuse ja pöördumise Kristuse juure!

Nii näeme oma rahva otsijaid hinge välismaalase baptist Spurgeon (Spördž'n) järelkäijate ridades, näeme neid metodist Wesley õpilaste keskel, näeme neid ka ameerika adventistide jälgedes j.n.e. j.n.e.

Kõik need usulised voolud sisaldavad eneses kindlaimelise inimliku õpetuse Jumala Sõna teemil, kuid nad ei peegelda

endast, nagu näitab vaimlik tegelikkus, elava kristluse olemust ennast, s. o. elavat osadust Kristusega: ei hoova Evangeeliumi Vaimu, vennaliku armastuse Vaimu!

Vaatamata sellele, läheb enamik hinge inimlikke teid mööda aga mitte Jumaliku Teed Kristuse juure. Meie vaim ja hing tõmbuvad Elava Jumala poole ja terve olemus janutab mitte sõnu, mitte tarku mõtteid, mitte hardu tundeid, mitte hästi koostatud kõnesid ja õpetusi, vaid tõelikku ühendust Elava Kristusega!

Üskuge, meie kõik, „Ühendus Kristuses“ liikmed, külastasime sügava januga südames mitmesuguseid usuühinguid ja igal pool pakuti meile ammuleitunud inimlikku päästeteooriat ning anti nõu kirjutadada koguduse liikmeks: tarvitses ainult „uskuda“ ja iga organisatsiooni ukseid olid meile avatud... kuid meie ei otsinud inimesi, vaid Elavat Kristust... ja ei leidnud Teda sealt. Teid paneb imestama meie armastus ja kiindumus oma ühingusse „Ühendus Kristuses“ ja tema vaimlikkude asutajatesse abik. Smirnoff'idesse, aga siin ju avanes meile elav tee Kristuse juure! Siin meie kahetsesime, pöördusime, saime Kristuselt tunnistuse pattudeandestuse kohta — Elav Kristus avanes meile „Ühendus Kristuses“!

Ei ettevalmistatud jutlused kajanud Ühingu seinte vahel, ega välismaadel ususeminarid lõpetanud jutlustajate inimlik kõnekunst, vaid Kristuse Sõna Ise, mille Ta avanud Oma õpilaste kaudu. Siin avanes tõepärane, omapärane ja vahenditu meie hinge ühendus Kristusega. Siin avanes meie päritud ja isiklik individuaalsus täies vabaduses oma Issandale. Siin ei avaldatud mingit survet vanemate poolt inimliku õpetuse pealesundimisega või nõudmisega uskuda nii, aga mitte teisiti!

Hing väljendas vabas enesemääramises oma suhtumise Kristusesse ning sügava patukahetsuse ja pöördumise läbi osastus Kristuse Olemusse.

Siin meie ei kuulnud vägivaldset nõuet ristida, nagu mõnedes kogudustes, kus inimliku õpetuse järgi patukahetsus ja ümberpöördumine asendatakse ristimisega, s. t. Jumala käsu asemele pannakse maksma inimlik seadlus!

Ükski ühinglastest ei ütlenud teile, et teie pääsmine oleneb meist, või teie astumisest ühingu liikmeks! Vastupidi, teile tehakse selgeks vajadus leida Elav Kristus! Ühingu astumine toimub aga vabal ja isiklikul otsusel, siin kedagi ei püüta veenda kirjutama liikmeks, vaid hingedel enestel on janu astuda ühingusse „Ühendus Kristuses“.

Minnes kibeda kogemusega läbi teiste organisatsioonide, tekkis veendumus, et kõik nad komistuvad millegis ja midagi kas ei mõista või ei tea.

Südamesse aga hiilis hirm mingisuguse hinge orjastamise ees, otse kui taheti teda kuhugi vägisi kinni püüda... ja alistada enesele, aga hing janunes vabadust... ta

*) Interkonfessionaalne ühing,
**) „Kui sa Issandale, oma Jumalale, ühe töötuse annad, siis ära viivita seda täita“.

5. Moos. 23, 22.

„Ma olen ju ennast kohustanud Issanda ees ja ei või oma töötust tagasi võtta!“

Kohtum. 11, 30–39.

kiskus Elava Jumala poole, janunes isiklikku tõelikku ühendust Kristusega! —

Polnud võimalik, kallid sõbrad, ärgates elule, lasta ennast vangistada võõrastesse, mõistmatutesse raamidesse ja võtta enesele võõra usundi ike.

Meie ei salga seda, et kõik need usundid on kaunid nende rahvaste kujutluses, kellede keskel nad sündinud ja arenenud, olles vastav ja kastes antud rahva usuliste taganõudmistele. Hingele, kes januneb tõsivaimlikku, nad ei ole suutnud anda rahuldust. Vastu võtta teadlikult vaimlikult võõrast, oleks tähendanud hävitada oma isiklik vaba individaalsus, s. o. sundida vägisi vaikima oma hinges isiklikud vaimlikud küsimised ja püüded, veel rohkem, see oleks tähendanud ära kustutada individuaalsed jooned meie vaimliku isiksuse näolt ja vastu võtta enneaegu valmistatud usulise maski, varjates selle all oma tõeliku näo. Sel teel oleksime ilma jäänud vaimlikust sisemisest vabadusest, millele kutsub meid Kristus ja oleksime olnud välismaistete rahvaste võõraste usuliste õpetuste surnud mehhanismi orjad.

Missugusel vaimlikul alusel ja missuguse vaimliku õigusega väidavad usuliste voolude esindajad, et ainult nemad toovad meile pääsmist ja ainult nende kaudu saame meie — eestlased kristlasteks? Pole arusaadav!

Arusaamatu on ka väide, et ainult nende viisil Jumala Sõna seletamine ja ainult nende vormid on õiged. Kas Jumala Sõna keelab eestlastel minna otsekohe Kristuse juure? Kas eesti vaimlik isiksus ei või Jumala Sõna alusel ise määrata oma sisimat vahekorda Jumalaga ja omapäraselt, kokkukõlas oma iseärasustega, isiklikkude taganõudmistega ja tarvidustega välja valada oma armastus, oma suhtumine Jumala ja Jumala Poja vastu sel kujul ja selles suunas, nagu see kokkukõlastub meie sisemise eesti individaalsusega, nagu see meile omane, nagu see meile arusaadav ja lähedane?

Sellega ei taha ma sugugi ütelda, et need hinged, kes aklimatiseerunud vaimlikult saksa või teiste välismaistete usundvormidega, peaksid sealt lahkuma — ei!!! Igal on vaimlik vabadus olla seal, kus ta tahab! Kui hinged on omaks saanud võõrastes raamides ja vormides ja neil ei ole küpsenud vaimlikke kõrgemaid püüdeid otsese ja elava osaduse järgi Kristusega, siis milleks neil sealt lahkuda? Välise ühest usuühingust teise ülejooksmisega hoopiski ei lahene sisemine vaimlik küsimus! Asi ei seisa välises rõivastuses, vaid sisemises suhtumises Jumalasse.

Kristus annab vabaduse ja ei ole kunagi vägistanud isiksust, andes täieliku vabaduse igale väljendada oma usulist suhtumist nii, nagu tahab hing! Seepärast kõik organisatsioonid ja kõik kristlaste usundõpetused, kokkukõlas Kristuse käsuõpetusega, peavad andma täieliku vabaduse hingele välja-valada oma vaimlikud sisimid suhted Jumalaga just nendesse vaimlikkudesse ilmetesse, mis vastavad meie vaimlikule indiviidualsusele!

„Ühendus Kristuses“ ilmus kui valgustatud vaimlik väljapääs meie usulisest ummikust—väljapääs Elava Kristuse kaudu —kõikidele nendele hingede, kel janu vabana vaimlikust pärisorjusest võõraste, vaimlikult mõistmatute usundlikkude ehituste müüride vahelt.

Nähes hingede kustumatut vaimlikku janu, astuda isiklikku elavasse ühendusse Kristusega, on Issand avanud selle imelise õnnistusrikka võimaluse—ja tagakiusamise all sündis ühing „Ühendus Kristuses“!

Ei saanud ja ei suutnud inimesed kohe ära hinnata seda puhast ja püha vaimlikku liikumist, mille kõlava akkordina ilmus „Ühendus Kristuses“!

See vaimlik liikumine laseb oma juured tõepärase patukahetsuse, pöördumise ja endast loobumise kaudu janunejate hingede südameisse.

Hinge ühendus Kristusega — see on vaba sissekäik taeva! Võõrad mõisted ja võõrad vaimliku sisima suhtumise väljendusvormid hinge ja Issanda vahel, seisavad aga takistusena ühenduse Kristusega kättesaamise teel ja võõraid usundlikke nõudeid ja vorme täitma sunnitud hing, kaotab vaimliku eesmärgi ning tuhandete mõistmatute kujutluste keskel kaotab silmist kõige tähtsama: oma pääsmise ja ühenduse Kristusega. Inimlikkude õpetustega vormitud usundlikud voolud, löikavad ära vaimlikult hinge ainsamast vajalikust saavutisest — hinge ühtesulamisest Kristusega (Joh. 15).

Samal ajal, kui Marta muretses ja tülitas ennast palju, õigustades oma teoviisi sellega, et ta seda teeb Kristusele, avab Kristus tervele inimsoole elava kristluse aate: „Aga ainult üht on vaja: Maria on ju valinud parema osa, mida ei võeta temalt“. Luuk. 10. 42.

Maria hing, jättes kõik maise ja loobudes oma minast, istus oma Päästja jalgade ette ja tähele pannes Jumala Poja sõnu, laskus ikka sügavamale ühendusse Kristusega.

Paistelised hinged, kel janu oma Issanda järgi, ei või vaimlikult rahustuda, kuni nad pole leidnud Tema!! Sagedasti need hinged rändavad kaua, otsides Elavat Kristust, ühest organisatsioonist teise. See on seletatav sellega, et hing ei oma veel tunnetust, et vaja on olla isiklikus, vahenditus ühendes Kristusega ja seepärast läheb üle puht väliste usundlikkude raamide orjusest talle alguses tabamata abstraktsete vormide orjusse ja kujutleb, et vaimliku orjuse kergendus ongi juba vabanemine! Kui aga hing jõuab selle teadvuseni, et tal on vaja vaimlikult kasvada (Evs. 4, 13), saavutada Kristuse elu (II Kor. 4, 10-11), siis avanevad tema vaimusilmad ja hing näeb, et need mitmesuguste usundvormide ja kohustuste simuleeritud pühaduse köidikud on tõsiseks kõrvalekiskuvalt takistavaks piduriks tema vaimlikud elus. Inimlikud vormid on vältimatuks takistuseks vaimlikule tunnetusele ja kasvule ning panevad kinni elava ühenduse Kristusega!

Keegi meie eesti õdedest tunnistas kord, et tema olles liikmeks ühes usuühingus, võttis osa pühapäeviti leivamurdmisest. Tagajärg oli see, et tema midagi vaimlikult ei omandanud, vaid kaotas igasuguse elava osaduse Kristusega ja tal tuli võidelda nädala

päevi paastumises ja palves, et puhastada teistega osastumise tagajärjedest ja alles nädala lõpul tuli tagasi elav osadus Kristusega. Viimaks katkestas nendega leivamurdmise ning ta seisukord hakkas kindlaks muutuma Kristuses. See on ka täiesti arusaadav, kuna paljud, lõpetamata pöördumist ja omamata tunnistust Kristuselt patude andeksandmise kohta, võtavad osa leivamurdmisest ja teevad halba ümberpöördunud tõemeelsetele hingedele.

On ka seesuguseid usuühinguid Evanageeliumi põhjal, kus vanemad panevad tervele organisatsioonile oma inimliku pitseri ja lõpetanud oma usundhariduse välismaal seminaris*), viib läbi oma inimliku autoriteediga elus võõra päranduse ja puhub kogudusse oma vaimu ja saades keskisikuks, katab kinni enesega Kristuse.

Seesugustes organisatsioonides inimlik ajab välja kõik puhtvaimliku ja inimliku kummardamine läheb selleni, et ühes usuühingus heategijate nimed värvitakse pinkide külge kinnitatud lauakestele. (Mat. 6, 3—4).

Milline vasturääkivus Kristuse käskudele! Küllalt säärasest kõrvalekaldumisest Kristuse Vaimust ja Kristus vaimus enam ei ilmu!

„Kes Kristuse Vaimu ei oma, see ei ole ka Tema!“ (Room. 8, 9).

Selle asemel, et vabaneda inimlikust ja osastuda Kristuse läbi Jumaliku Olemusse, hingedes vastupidi kultiveeritakse inimlik!

Hingele inimliku kaudu sulgub tee vaimliku juure!

Kerkib sügav ja huvitav küsimus: kust saab inimlik siis niisugused piiramata õigused ja võimalused hinge vaimliku isiksuse üle?

Inimlik saab alguse ja võtab võimu hinge üle alates reformaatoritest — uute usuliste voolude ja organisatsioonide asutajatest enestest.

Kõikide reformaatorite nõrkus on selles, et nende suurusele järgneb nende langus! Kõrgeim vaimlik reformaatori suurus seisab selles, et kasutades vaimlikke andeid ja tarkust Jumalalt, viia hinged elavasse, vahetumasse kokkupuutumisse Kristusega ja täitnud oma vaimliku ülesande, taanduda ise kõrvale, jättes hingele vabaduse vaimlikult ennast määrata ühenduses Issandaga.

Kõik reformaatorid ilma erandita aga, nagu jutustab kiriku ajalugu, jõudes oma ülesande apogeiani ja avades midagi uut vaimlikus vallas, ei saavutanud selle suurst. Muutes looduslikku ja vaimlikku korrapära: nemad, nagu näidanud tegelikkus, said kaasa kistud oma õpetuse oma autoriteedi väitmisest aga Kristus ja Tema õpetus jäeti kõrvale. Reformaatorid avasid oma õpetusi ja kinnitasid hingesid vaimlikult enese külge, selle asemel, et neid viia Kristuse juure ja ise alandlikult taanduda tagasi andes sellega võimaluse kohtuda Elava Kristusega.

*) Nad arvavad, et võib asendada Püha Vaimu väge ususeminaari haridusega.

Reformaatorid andsid oma kirikule nende eneste poolt ehitatud mehhanismi: rida kiriku määrusi (reegleid), oma kateheesi, omad vormid, omad raamid — ühesõnaga alistasid hinged oma isiksuse inimlikule vaimule, asutades oma — aga mitte Kristuse kiriku.

Kõik kristlikud usupuhastajad, kõrgele tõstes oma, näilikult suurte vaimlikkude reformide lipu kiriku või koguduse elus, andsid ka hingedele lubaduse pakkuda neile vaimlikku vabastust vanast, kitsarinnalisest ja iganenust, isiksuse osastamise teel tõe sisse.

Selle asemel, et teostada tegelikus elus valminud vaimliku lahendamise tarvidust ja olla vastav kõrgetele vabaduse loosungitele, vaimlikud reformaatorid langesid vaimlikult ja kaasatõmmatud oma isikliku au oreolist, katsid kinni enesega, oma vaimuga ja oma isiksusega Kristuse ja äralõigates hingede vahenditu ning otsese ühenduse Kristusega, panid maksuma omavoliliselt oma raamid, tingimused ja vormid selle hinge vahekorra kohta oma Päästjaga.

Reformaatorid panid maksuma omad programmid hinge ja Jumala vahekorra kohta, nemad ise määrasid kindlaks nende vaimlikkude sisimvahetuste vormid hinge ja Jumala vahel ja surusid vaba hinge sellesse valmistatud vormi, usutades, et sellest on küllalt hinge päästmiseks. Isiklik, elav, vaimlik-reaalne hinge osadus Jumalaga täieliku patukahetsuse, ümberpöördumise, veest ja Vaimust sündimise kaudu on liigne. Nad usutasid, et vormide elluviimine kõik selle iseenesest toob kaasa, nii et hingel ei jäänud muud nende programmide järgi, kui täita vorme ja reegleid! Vorm sel teel hävitas elava Kristuse käsundi, kustutas Tema Käsu: „kahetsege (pattu) muidu kõik samuti hukutel!“ (Luuk. 13, 3 ja 5).

Reeglid tühistasid hinge isikliku vahekorra vajaduse Jumalaga ja tema elava sõltuvuse Temast! Juhtides Jumala juure, reformaatorid viivad hinged oma juure. Töötades elu, süstivad inimliku õpetuse kaudu vaimlikku mürki ja surma.

Kristuse õpilased ei ole reformaatorid, vaid sõnakuulelikud Jumala Tahte läbi viijad teostajad! Nemad ei too sisse midagi uut, oma, inimlikku, ei pane maksuma oma autoriteeti ja ei vii läbi oma reforme, vaid avavad Kristuse õpetust ja kordavad kaot-siläinud, ammuunustatud Kristuse elu tõdesid! Kristuse õpilased viivad tagasi inimese paradiisi, mille ta kaotanud, viivad meid tagasi esimeste elavate kristlaste aegadesse!

Kristuse õpilased ei ole huvitatud isiklikkudest sihtidest: nad on loobunud maisest hüvangust ja seepärast taotavad ainult vaimlikku. Kristuse õpilased ei ehita uusi oma õpetusi või oma organisatsioone, nad ehitavad uuesti üles Kristuse kaljule — Kristuse kiriku.

Reformaatorite ja usundliikumiste presidentide ideaalid on vastakased Kristuse õpilaste aadetele.

Esimesed püüavad maksma panna oma ja oma kuulsust, otsivad maiset ja ehitavad oma kirikut; Kristuse jüngritel on janu teenida ligemist ja esiplaanil Jumala Riigi autoriteet—nad otsivad seda, mis vaimlik on! Kristuse õpilased kuuluvad Kristusele, aga seepärast on nad Kristuses vabad rahvuslikust kitsarinnalikkusest, ning Kristuse ja Tema apostlite eeskujul armastavad nad kõiki rahvusi, seisavad kõrgemal klassi, hariduse ja varandusliku seisukorra järgi vahetegemisest isikute vahel. Need on inimlikud mõisted ja piirid — vaimlikus elus neid ei ole! Nende vaimlikkude väärtuste poolest erinevadki abik. Smirnoffid teisest usklikest ja sellega ongi nad ärateeninud meie lugupidamise, armastuse ja poolehoidu.

Meid ei päästa kõrgelt sündimine, ei päästa suured teadmised ega rikkus: „päästmine tuleb Kolgata Ohvri verehinna igale, kes täidab Jumala patukahetsuse ja ümberpöördumise käsu“. See on abik. Smirnoff'ide sõna.

Ühingu „Ühendus Kristuses“ näeme vanemate ülesannete puhtevangeelset mõistmist: nad avavad teed Elava Kristuse juure, tehes lahti tõepärase patukahetsuse ja täieliku ümberpöördumise, nad ei pane kinni hinge kahetsust vale rahustamisega, jättes hingele täieliku vabaduse lõpuni viia oma sisemise ümbersünni, isiklikult kohtuda Elava Kristusega ja ennast määrata oma vahekordades ja teenimises Jssandale.

Kõige kõrgem, mis inimene võib teha ligemise heaks, see on viia tema Kristuseni ja silmapilgul kui hing kohtub oma Päästjaga Jumala-Pojaga—vaimlikud juhatajad „Ühendus Kristuses“ tasa ja märkamata taanduvad, et mitte segada toimuvat imelist saladust: hinge ühinemist Kristusega!

Ühendada hing Kristusega, tähendab vaimlikult päästa hing hukatusest ja anda talle võimalus Kristuse kaudu saavutada mitte ainult pääsmist, vaid ka kasvu Tema Vaimus. „Teie olete maailma valgus!“ — on öelnud Kristus Oma õpilastele. Ainult need on Kristuse Valguseks keset patuööd, kes viivad hinged Kristuse Enese juure: mitte kujutluses, mitte unistuses, mitte mõttes, mitte tunnetes, vaid **vaimlikus tegelikkuses!**

Ükski jutlus, ükski reformatsioon, ükski inimlik usundlik uuendus ei oma vaimlikku väärtust. Vaimlikkude tööliste ja vaimlikkude liikumiste väärtus seisab

selles, et avada Kristust Ennast, Tema õpetust, Tema käskusi, mitte midagi muutmata, mittemidagi omalt poolt juure lisamata isiklikku või inimlikku. See on „Ühendus Kristuses“ ideaal. Jumalik Tõde ei vaja inimlikku tuge! Truudus Jssandale ka kõige vähemas (Ilmut. 2, 10) ja täielik loobumine enesest (Luuk. 14, 33), need on nende vaimlikud viljad, kes saanud Kristuse Valguseks.

„Ühendus Kristuses“ seab oma ülesandeks kõikide oma liikmete näol, viia janunejaid, tõemeelseid hingi Kristuse juure!

Ei või olla pühadustrüvetavamast suhtumist Kristuse, Tema õpetuse ja Tema kiriku vastu, kui uduste usundlik-filosoofiliste õpetuste katsed „uendada Evangeeliumi“, väljalugeda uut Kristuse õpetusest, kohandada esimest Kristuse kirikut kaasaegsetele usundlikele vaadetele (isegi moele!) Need katsed Jumalikule juure lisada inimlikku, isiklikku ja lihalikku, avavad nendes inimestes auahne tahtmise Kristuse kiriku suurte tõdede kulul saada ise kuulsaks ja oma uute pealeõmblustega ja paikadega lõhkuda Evangeeliumi tervikust ja tõesust.

Ei ole midagi vaimulikult kuritegelisemat, kui see, et usuline reformaator või juhataja algab laevasõitu temale Jssandalt kätte usaldatud hingedega oma inimlikul laeval!

Vaimlikus elus on avarii möödapääsemata kõigile neile, kes sõidavad oma laevadega! See on täiesti ükskõik millest on tehtud need laevad!!

Vaimlikus elus ja vaimlikus juhatus-töös on vaja alaline, avalik Püha Vaimu juhtimine, eksimatu Jumala Tahtmise teadmine, vaimlik tunnetus ja kogemus vaimlikus laevanduses. Kõik, kes ehitavad liivale ei kannata välja läbikatsumise päevil viletsust ja ajamist; kes aga ehitavad Kristuse alusele. Jumala ilmutuse ja käsu peale, säilib Kõigekõrgema kaitse all! (Laul, 30, 24).

Selles seisabki viimseaja tragöödia, et usuliste organisatsioonide juhatajad, valvurid ja presidendid sõidavad oma laeval, selle asemel et usaldada kõik Kristuse kätte!

Ühingu „Ühendus Kristuses“ oma laeva ei ole: ta teostab oma laevasõitu tormisel selle maailma ookeanil Jumala Sõna vaimliku laevaga. — See Jumalik laev alati viib Kristuse igavesse sadamasse! Käsklus sellel laeval kuulub Kristusele Enesele!

Ühingu „Ühendus Kristuses“ esimees.

Järeltrükk ja tõlge nii tervikuna kui osadena on keelatud!